

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **N. L. B.,**
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
t. č. ZZC Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, Vyšní Lhoty,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2024, č. j. KRPA-76759-20/ČJ-2024-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 téhož zákona na 90 dní ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce namítl nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se dle něj nezabývá jeho konkrétní situací. Poukázal na mimořádnost institutu zajištění, kdy délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke stanovenému cíli, přičemž pokud správní orgán nepostupuje po celou dobu zajištění aktivně a svědomitě, pokud jde o postup správního vyhoštění, přestává být zajištění oprávněné. Je třeba důkladně posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, ty musí být doloženy obsahem spisového materiálu. Dle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s možným uložením zvláštních opatření dle § 123 zákona o pobytu cizinců. Hlavní pochybení spatřuje žalobce v nesprávném zhodnocení možnosti finanční záruky. Odůvodnění nemožnosti uložení tohoto opatření je postaveno na tom, že žalobce měl údajně prohlásit, že nemá dostatek finančních prostředků. Žalovaný přehlédl skutečnost, že záruku může složit nejen samotný cizinec, ale i státní občan ČR nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území ČR. Za žalobce mohla záruku složit jeho matka nebo její přítel. Žalovaný se dále nedostatečně vypořádal s možností uložení zvláštního opatření ve formě povinnosti k oznámení místa pobytu. Uvedl, že jej žalobce informoval, že nemá stálou adresu. Žalovaný opomenul, že by žalobci s ubytováním mohla pomoci matka a její přítel, byl by rovněž schopen využít dvě adresy v Praze. Rovněž odůvodnění nemožnosti aplikace zbylých dvou zvláštních opatření bylo dle žalobce nedostatečné. Absentují dostatečně přesvědčivé úvahy o tom, že žalobce nebude spolupracovat se správním orgánem a bude rozhodnutí mařit. Dle žalovaného je zjevný úmysl žalobce tento výkon mařit. Tato skutečnost však nemůže být sama důvodem pro zajištění žalobce. K tomu žalobce poukázal na závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 ze dne 28. 2. 2017. Žalovaný byl povinen vysvětlit, proč bylo u žalobce shledáno jako potřebné jeho zajištění. Žalovaný v rozhodnutí měl dále uvést, že žalobce neměl oficiálně nahlášenou adresu svého pobytu, a tak byla jeho dostupnost a dohledatelnost komplikovaná. Dle žalobce, pokud žalovanému sdělil přesnou adresu svého pobytu, pak dohledatelný byl. Ani argument, že žalobce k příslušnému místu nic neváže, nepovažuje žalobce za adekvátní. Dle žalobce rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života a života jeho rodiny ve vztahu k nebezpečí, že bude žalobce mařit výkon správního řízení a ve vztahu k závažnosti jeho protiprávního jednání. Žalovaný konstatoval, že nepřiměřeně do soukromého a rodinného života žalobce zasazeno nebude, avšak hlouběji se touto otázkou nezabýval. Žalobce má blízký vztah se svou matkou, kdy odloučení od ní by pro oba představovalo duševní útrapy. Újmu, kterou oba zažívají, obtížně vyvažuje veřejný zájem na zajištění žalobce, rozhodnutí je neproporcionální. Žalobce dále namítl nepřiměřenou dobu zajištění, která byla stanovena na 90 dní. Z odvodnění rozhodnutí není dle žalobce patrné, zda žalovaný zohlednil jeho konkrétní situaci. Při rozhodování o délce zajištění má žalovaný rozhodovat s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu právního vyhoštění, vždy však přitom má dbát oprávněných zájmů cizince a vyvarovat se nepřiměřenému zásahu do jeho práv. Délka zajištění musí být vždy transparentně a přezkoumatelně zdůvodněna. Dle žalobce nelze připustit paušalizované rozhodování. Důvodem pro zajištění žaloby byla dle jeho názoru podle napadeného rozhodnutí již skutečnost, že se nacházel na území ČR nelegálně a že se měl kdysi dopustit nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. V ČR žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Žalovaný nemá prokázáno, že by žalobce rozhodnutí nerespektoval. Žalobce má za to, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů dle správního řádu a dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v případě žalobce byly shledány podmínky pro žalobcovo zajištění. Možností uložení zvláštních opatření se žalovaný zabýval na stranách 3 – 5 rozhodnutí. Uložení těchto opatření žalobci bylo shledáno jako nedostačující. Žalobce z území nevystoupal, pobýval zde bez pobytového oprávnění. Sdělil, že území ČR opustit nechce, neboť zde má matku. Žalovaný poukázal rovněž na to, že dne 12. 3. 2024 bylo zajištění žalobce ukončeno, neboť žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 4. 3. 2024 se žalobce téhož dne prokázal při silniční kontrole hlídky dokladem u kterého bylo zjištěno, že je vydán na jiné jméno, kdy si hlídka povšimla, že nesouhlasí vzhled osoby na dokladu s osobou žalobce, proto byla vyžádána součinnost hlídky OCP Praha, která provedla podrobnější lustraci a žalobce byl ztotožněn. Následně bylo zjištěno, že se žalobce na území ČR nachází neoprávněně.
6. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 4. 2023, č. j. KRPA-101017-17/ČJ-2023-000022-50, byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států EU podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to konkrétně do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
7. Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „ŘSCP“) ze dne 22. 6. 2023, č. j. CPR-18959-2/ČJ-2023-930310-V223, bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
8. Při výslechu žalobce sdělil, že je svobodný, v ČR pobývá na adrese X. O udělení mezinárodní ochrany nežádal. Ve Vietnamu nic nevlastní, v ČR má auto. Přivydělává si brigádně jako obsluha baru v X. Je zdravý, žádné léky neužívá, občas užívá kokain, není na něm ale závislý. Žádného lékaře nenavštěvuje, zdravotní pojištění nemá. Nějaké finanční prostředky má. K možnému využití zvláštních opatření žalobce sdělil, že nemá pro tento účel dostatek financí ani stálou adresu. V ČR žije jeho matka a bratr, který momentálně pracuje v Německu. Matka pracuje v čínské restauraci. Ukončení pobytu žalobce na území by určitě citově zasáhlo jeho matku, nicméně na sobě nejsou nijak, ani finančně, závislí. Je si vědom skutečnosti, že mu byla uložena povinnost vycestovat. Tuto povinnost však nesplnil a po celou dobu pobýval nadále v ČR. Důvodem byly jeho vazby v ČR, vycestovat nechtěl a nečinil proto žádné kroky. Žádal o pomoc advokáta, chtěl by žádat o pobyt, ale neví, jak. V ČR pobývá na výše uvedené adrese, ve Vietnamu adresu nemá. Do ČR přicestoval v prosinci 2014, a to na vízum na sloučení rodiny, poté měl pobyt jako OSVČ, o ten však přišel v roce 2020 poté, co se nezdržoval na adrese hlášeného pobytu a nepřebíral poštu. Od té doby nemá žádné platné povolení k pobytu. Pod jinou identitou nevystupoval. Doklad, který předložil policii při kontrole, byl jeho bratra. Vzal mu jej bez jeho vědomí. Bratr žije a pracuje v Německu. Cestovní doklad má žalobce na adrese u známých, kde se také většinu času zdržuje (X). Ví, že potřebuje doklady a vízum a že zde je neoprávněně. Je si vědom důsledků svého protiprávního jednání. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Trestnou činnost zde nepáchal. Do domovského státu se nemá kam vrátit, myslí si, že otec by mu nepomohl. Vycestovat se mu nechce, neboť zde má matku, nic jiného mu ale ve vycestování nebrání. Ve Vietnamu mu nic nehrozí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 3. 2024, č. j. KRPA-76759-18/ČJ-2024-000022-ZSV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění.
10. Dle závazného stanoviska MV ČR ze dne 4. 3. 2024 ev. č. ZS57084 je vycestování žalobce do Vietnamu možné.
11. Rozhodnutím žalovaného z téhož dne byl žalobce zajištěn napadeným rozhodnutím.
12. Ze správního spisu dále vyplývá, že zde 5. 3. 2024 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
13. Dne 7. 3. 2024 bylo Ministerstvem vnitra vydáno rozhodnutí č. j. OAM-341/BA-BA07-BA04-PS-2024, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce zajišťuje podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, kdy doba zajištění byla dle § 46a odst. 5 téhož zákona stanovena do 31. 8. 2024.
14. Příkazem o ukončení zajištění ze dne 12. 3. 2024 bylo zajištění žalobce podle napadeného rozhodnutí ke dni 12. 3. 2024 ukončeno.
15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
17. Podle § 124 odst. 3 téhož zákona *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
18. Soud úvodem poznamenává, že zajištění žalobce podle napadeného rozhodnutí bylo již ke dni 12. 3. 2024 ukončeno, kdy byl nově zajištěn podle rozhodnutí o zajištění dle zákona o azylu.
19. S žalobcem lze souhlasit v tom, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

20. Důvodem pro uložení zajištění žalobci byla skutečnost, že existuje nebezpečí, že bude žalobce mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s odkazem na jeho předchozí jednání, kdy policii při kontrole předložil cizí doklad a opakovaně porušoval právní předpisy, kdy nevycestoval, ač mu byla uložena povinnost opustit území EU, které si byl vědom a nadále neoprávněně pobýval v ČR.
21. Námitku, že měl žalovaný žalobci uložit některé ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud jako důvodnou neposoudil.
22. Zvláštní opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
23. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
24. Žalovaný možnost uložení zvláštních opatření žalobci vyloučil s tím, že by jejich uložení nebylo dostatečné a účelné. Z jednání žalobce je dle žalovaného patrné, že z území vycestovat nehodlá. O vycestování neuvažoval a v ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, při kontrole se prokázal cizím dokladem. Dle žalovaného by žalobce uložené povinnosti nerespektoval.
25. K možnosti dle § 123b písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že nebyla složena žádná finanční záruka a žalobce ani hodnověrně neprokázal, že by disponoval hotovostí v takové výši, která by mu umožnila složit dostatečné finanční prostředky, žalobce sdělil, že nemá dostatek financí. Žalovaný vyloučil rovněž možnost uložení dalších zvláštních opatření. Poukázal na sdělení žalobce, že uvedl, že pobývá v Praze na adrese, nicméně později sdělil zcela jinou adresu pobytu. Žalovaný konstatoval, že žalobce adresu nemá hlášenu, jeho dostupnost a dohledatelnost by byla komplikovaná. K pobytové adrese jej nic neváže a může ji opustit podle své úvahy, žalobce je dle žalovaného v ČR nekontaktní. Dle žalovaného zde není záruka, že by žalobce uložená zvláštní opatření dodržoval.
26. Soud se plně ztotožňuje s žalovaným ohledně jeho závěru o neúčelnosti uložení zvláštních opatření žalobci. V žalobních tvrzeních bylo opakovaně poukázáno na to, že ze strany žalovaného mělo být zcela nedostatečně odůvodněno, z jakého důvodu nebylo žalobci konkrétně umožněno pobývat na sdělené adrese, kdy žalobce nesouhlasil mj. se závěrem, že nehlásil adresu pobytu a že jej ke sdělené adrese pobytu nic neváže. Dále měl žalobce za to, Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

že žalovaný se nedostatečně zabýval i dalšími možnými zvláštními opatřeními včetně finanční záruky, u které pominul možnost, že by tuto záruku za něj mohla složit jeho matka či její přítel.

27. Soud předně k těmto tvrzením žalobce uvádí, že prakticky jako jedinou skutečnost, kterou bylo možné na základě provedeného výsledku shledat ve věci žalobce jako pozitivní, byla jeho spolupráce se správním orgánem při výsledku, kdy vypovídal a spolupracoval. V rámci silniční kontroly, při které byl žalobce zajištěn, a především pak u výsledku byla zjištěna celá řada skutečností, které možnost uložení jakéhokoli zvláštního opatření žalobci zcela vyloučily.
28. Co se týče tvrzení žalobce, že měl správnímu orgánu přeci sdělit svou adresu pobytu, kde by se mohl zdržovat a hlásit správnímu orgánu pro kontrolu, soud uvádí, že je sice pravdou, že žalobce při výsledku v úvodu sdělil adresu, na které má údajně v Praze pobývat, nicméně tuto skutečnost nelze oddělit od dalších jím sdělených skutečností ani od dalších informací, které vyplývají ze správního spisu. Konkrétně lze zmínit předně skutečnost, že žalobce uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2014, kdy měl pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny, následně měl mít pobytový titul v souvislosti s podnikáním, o který měl nicméně přijít v roce 2020 z důvodu, že nepobýval na hlášené adrese a nevyzvedával si poštu. Namítá-li žalobce, že žalovaný neadekvátně zpochybnil, že by byl v současné době schopen pobývat na sdělené adrese a plnit příslušné zvláštní opatření, má soud za to, že skutečnost, že žalobce v nedávné minulosti měl ukončen pobytové oprávnění právě z důvodu, že nepobýval na sdělené adrese, je již sama o sobě dostatečným důvodem pro závěr o nemožnosti důvěřovat v tomto žalobci a uložit mu zvláštní opatření. Ve vztahu k námitce, že žalobce přeci sdělil správnímu adresu pobytovou adresu, se dále váže skutečnost, že žalobce při výsledku dále na jinou otázku odpověděl, že svůj cestovní doklad má mít u známých na jejich adrese, kde má pobývat. Správnímu orgánu tak žalobce sdělil bez dalšího upřesnění hned dvě adresy pobytu, kdy nevysvětlil, která z uvedených adres má tedy představovat adresu jeho skutečného pobytu. Není tedy jasné, na které adrese by se žalobce vlastně měl pro účely zvláštního opatření nacházet. Lze dále dodat, že na otázku týkající se přímo možnosti uložení zvláštních opatření žalobce odpověděl, že zde žádnou stálou adresu nemá. Nabídl tak dokonce tři možnosti, pokud jde o jeho údajnou pobytovou adresu v ČR. V žalobě pak žalobce nově uvedl další dvě možné adresy svého pobytu, a sice adresu své matky a adresu jejího přítele, nicméně tyto adresy správnímu orgánu nesdělil a správní orgán tak neměl možnost toto vyjádření žalobce jakkoli vyhodnotit. Vytýká-li tedy žalobce žalovanému nedostatečné posouzení možnosti uložení opatření spojeného s adresou pobytu na dané adrese, bylo předně na žalobci, aby žalovanému dostatečně a v úplnosti prezentoval své pobytové poměry a možnosti.
29. Soud má dále za to, že ze strany žalovaného bylo správně poukázáno na to, že žalobce je, pokud jde o možné vycestování, zcela nevěrohodný. Žalobci byla již v roce 2023 uložena povinnost opustit území členských států EU, kterou nerespektoval, kdy si přitom byl této povinnosti plně vědom, jak při výsledku výslovně potvrdil. Důvodem pro nevycestování mělo být, že má v ČR všechny své vazby. Rovněž potvrdil, že k vycestování nečinil ani žádné kroky a vycestovat ani nechtěl. Současně ani z dalších skutečností neplyne, že by se žalobce měl k vycestování jakkoli chystat, kdy naopak sdělil, že si zde našel právního zástupce a chtěl by vyřešit svůj pobyt, možnost vycestování naopak opakovaně negoval s odůvodněním, že zde má matku. Je tedy přítomná celá řada skutečností nasvědčujících tomu, že žalobce by z ČR nevycestoval a výkon rozhodnutí o správním vyhoštění by mařil.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

30. Na žalobce je dle soudu nadto nutné nahlížet jako na značně nedůvěryhodného dále z toho důvodu, že neváhal policejní hlídce při silniční kontrole předložit doklad jeho bratra, za kterého se vydával. Až bdělostí hlídky bylo zjištěno, že vzhled osoby na dokladu neodpovídá vzhledu žalobce, načež bylo zjištěno, že doklad není žalobce. Ten pak při výsledku doplnil, že tento doklad byl jeho bratra, který pobývá a pracuje v Německu a kterému doklad vzal bez jeho vědomí. K nedůvěryhodnosti osoby žalobce lze pak dále dodat, že v ČR nemá zdravotní pojištění a užívá dle svého vyjádření občasné návykové látky (kokain). Ačkoli zde doposud nepáchal trestnou činnost, má soud za to, že výše uvedené skutečnosti týkající se žalobcovy dosavadní pobytové historie v ČR od roku 2014 svědčí jednoznačně pro závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření, přičemž ze strany žalovaného byla nemožnost tohoto postupu dostatečně zdůvodněna. Žalobce potvrdil, že si byl vědom své povinnosti vycestovat, kterou nesplnil, rovněž věděl, že budou pravděpodobně následovat důsledky tohoto jednání. Lze dodat, že pokud by neproběhla předmětná silniční kontrola, žalobce by patrně na území ČR pobýval bez dalšího i nadále.
31. K námitce, že se žalovaný nedostatečně zabýval možností uložení zvláštního opatření ve formě finanční záruky, kdy by údajně mohla finanční záruku za něj složit matka či její přítel, soud uvádí, že k této otázce žalobce uvedl, že pro účely finanční záruky nemá dostatečné finanční prostředky bez bližšího upřesnění či doplnění. Na jinou otázku pak odpověděl, že nějaké peníze má. Z uvedeného lze tedy usuzovat, že žalobce jistými finančními prostředky disponuje, nicméně tato výše nepostačuje dle jeho názoru pro finanční záruku. Co se týče možnosti složení záruky ze strany matky žalobce či jejího přítele, soud uvádí, že ohledně matky se žalobce při výsledku opakovaně vyjadřoval toliko ve smyslu, že by pro ni bylo těžké, kdyby žalobce z ČR vycestoval, nezmínil však nic o tom, že by měla mít jeho matka v ČR přítele, tím méně, aby uvedl, že by tento přítel či matka mohli za žalobce složit finanční záruku. Tvrzení o tom, že matka má pracovat v ČR v čínské restauraci, nijak bez dalšího nenásvědčovalo možnosti složení záruky. Soud připouští, že žalovaný se mohl možnostmi složení finanční záruky zabývat i ve vztahu k dalším osobám, nicméně vzhledem k tomu, že žalobce při výsledku hovořil toliko o matce, která má údajně pracovat v Praze v restauraci a o bratrovi, který má žít v Německu, připadaly v úvahu především tyto osoby, o příteli matky se žalobce vůbec nezmínil a není na správním orgánu, aby si další možné osoby, které by mohly složit finanční záruku, domýšlel. Uvádí-li žalobce v žalobě odkaz na § 123b písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy vypočítává možné osoby, které mohou za cizince složit záruku, soud uvádí, že z obsahu protokolu o výsledku plyne, že všechny tyto skutečnosti byly žalobci při výsledku sděleny a měl tedy možnost správnímu orgánu navrhnout, aby záruku složila matka či její přítel. Žalobce však uvedl pouze to, že jeho finanční prostředky nejsou pro účely finanční záruky dostatečné.
32. Lze shrnout, že jednotlivá zvláštní opatření nemohla být ve věci žalobce použita, neboť by nebyla účelná. Soud sdílí závěr žalovaného, že s ohledem na výše samotným žalobcem sdělené skutečnosti nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců bylo efektivní, naopak existovalo riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil. Žalovanému proto nezbylo než přistoupit k jeho zajištění. K žalobě přiloženému čestnému prohlášení matky žalobce ze dne 15. 3. 2024 soud uvádí, že tímto se pro nadbytečnost nezabýval, neboť žalobce toto prohlášení doložil až s podanou žalobou, kdy jak bylo uvedeno, měl skutečnosti ohledně své pobytové adresy a možnosti úhrady finančních prostředků prezentovat primárně žalovanému ve správním řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

33. Soud neshledal rovněž důvodnou námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, kdy konkrétně jeho vycestováním má být nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného života tím, že by byl odtržen od matky. K tomu soud předně uvádí, že rozhodnutí o zajištění žalobce není rozhodnutím o jeho vycestování. Skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života žalobce byly předmětem posouzení v příslušném řízení, v případě žalobce konkrétně v řízení o správním vyhoštění. Žalovaný se těmito otázkami zabýval i v rozhodnutí o zajištění, kdy nicméně nepřiměřenost neshledal. Poukázal na to, že matka není na žalobci nijak závislá, žalobce se může do ČR později opět vrátit. V ČR žalobce nemá žádné další relevantní vazby. Soud považuje zhodnocení ze strany žalovaného za zcela dostatečné, žalobce nesdělil v tomto směru žádnou zásadní skutečnost.
34. Námitka ohledně nedostatečně odůvodněné stanovené délky zajištění žalobce je rovněž nedůvodná.
35. V rozsudku č. j. 1 Azs 143/2020 - 48 ze dne 13. 8. 2020 Nejvyšší správní soud mimo jiné připomněl, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit. Prodloužení zajištění je možné tehdy, jestliže vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Zajištění musí především sledovat vymezený účel, kterým je v případě žalobce realizace správního vyhoštění. Dále platí, že zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Dále Nejvyšší správní soud poukázal na nezbytnost vedení řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí. Uvedl konkrétně, že: *„Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).“*
36. Aby bylo možné přistoupit k zajištění (prodloužení zajištění) za účelem realizace správního vyhoštění, je tedy nezbytné, aby správní řízení o vyhoštění bylo vedeno řádně a aby žalovaný postupoval náležitě svědomitě. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku: *„Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.“

37. Jedním z předpokladů řádného postupu žalovaného je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své prezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.). Rozhodnutí žalované je v části týkající se vedlejšího ustanovení výroku, jímž se stanoví doba trvání zajištění, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K uvedenému právnímu názoru dospěl zdejší soud i při vědomí, že správní orgán zpravidla rozhoduje o zajištění cizince v časové tísní. Časová tíseň sice může odůvodnit do jisté míry sníženou kvalitu argumentace správního orgánu, nicméně nelze jí ospravedlnit absenci jakýchkoliv úvah stran některé části výroku rozhodnutí. Prezentovaný právní názor není výsledkem přepjatého formalismu, nýbrž výrazem soudní ochrany práv stěžovatele, jemuž bylo v důsledku zmíněné vady rozhodnutí žalované znemožněno seznámit se s důvody příslušné části výroku a směřovat vůči ní konkrétní žalobní body.“*
38. Přestože odůvodnění žalovaného neobsahuje zcela detailní rozpis jednotlivých činěných kroků, soud považuje odůvodnění za dostačující, neboť je z něj zjevné, jak dosud bylo a jak bude v případě žalobce postupováno a z jakého důvodu byla délka zajištění vymezena právě na 90 dnů. Posouzení žalovaného bylo také nutně limitováno časovými možnostmi řízení, proto namítá-li žalobce obecnost či stručnost, je též třeba vzít v úvahu podmínky, za nichž žalovaný o zajištění cizince rozhoduje.
39. Žalovaný uvedl, že zajištění v délce 90 dní bylo zvoleno s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil svůj cestovní doklad, poukázal žalovaný na nutnost opatřit žalobci cestovní doklad náhradní. Pro tyto účely bude nutné nejprve ověřit totožnost žalobce, kdy žalovaným byl tento postup ověřování upřesněn tak, že bude třeba se dotázat Interpolu a zastupitelského úřadu příslušného státu. Pro tyto účely bude s žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Ta bude poté zaslána ŘSCP a společně s dalšími podklady zaslána na příslušný zastupitelský úřad. Poté bude správní orgán nucen vyčkat reakce dožádaného státu, kdy doba této reakce je různá. U států třetích zemí se obvykle pohybuje kolem 40 – 60 dnů. Rovněž bylo přihlédnuto k době nutné k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo zajišťuje průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát. dále ŘSCP komunikuje s domovským státem cizince o jeho zpětvzetí. Doba těchto záležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na uvedené skutečnosti shledal žalovaný jako přiměřenou délku zajištění 90 dnů. Dále žalovaný dodal, že mu je z jeho praxe známo, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho správního vyhoštění z území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace ve

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

stanovené lhůtě trvání zajištění, kdy neexistuje v daném případě překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala cizince vyhostit.

40. Součástí spisu je dále Informace cizinci o možnosti využít dobrovolného návratu ze dne 4. 3. 2024 a dále žádost o zjištění totožnosti ze dne 4. 3. 2024, tedy obojí ze dne zajištění.
41. Je patrné, že žalovaný vycházel při stanovení délky zajištění 90 dní ze skutečnosti, že bude třeba vyřídit náhradní cestovní doklad, a poté bude moci být přistoupeno k samotné realizaci správního vyhoštění. Žalovaný popsal jednotlivé očekávané kroky, které budou činěny ze strany příslušného orgánu za účelem realizace vycestování žalobce. Z ničeho nevyplývalo, že by vycestování žalobce bylo zcela nemožné v době trvání zajištění realizovat. Byly zohledněny poznatky z praxe žalovaného. Ze strany žalovaného nedošlo k žádným zásadním prodlením. Žalovaný nenalezl ani jiný důvod, který by měl bránit realizaci správního vyhoštění.
42. K návrhu na odkladný účinek soud uvádí, že přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobce, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobce byla zajištěna z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Rozhodnutím o žalobě je fakticky rozhodnuto i o odkladném účinku.
43. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. 4. 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Mgr. Kamil Tojner, v.r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.